

Исток Православни

**МИТРОПОЛИТ КАЛАВРИТСКИ И ЕГИЈАЛИСКИ
АМВРОСИЈЕ**

ПАПА, ПАТРИЈАРХ И... УЈЕДИЊЕЊЕ ЦРКАВА

Поред круне обележене са 666 папа не крије
ни обрнут крст...

Свјатјејши патријарх Вартоломеј се поново нашао у центру пажње јавности у вези са богословским дијалогом између Истока и Запада, између Православља и римокатолицизма. Као резултат своје недавне, четврте по реду, посете у Ватикан у октобру 2008. године и присуства на конференцији католичких бискупа, он је изазвао атмосферу страха у нашој средини. Многи су приметили његову изјаву да је његово

присуство на тој конференцији - "пројава деловања Духа Божијег".

Ствара се утисак да се патријарх жури, да трчи, да хита да уједини цркве. Тако, у крајњој линији, неки од нас схватају његове поступке Ми не можемо да игноришемо протесте благочестивих чеда Цркве, не можемо их једним потезом пера издвојити од свих, рекавши другима: "Ма пустите их! То су скудоумни фанатици", водећи рачуна о чињеници да међу њима има и архијереја, и свештеника, и научника, и монаха, и предавача на богословским факултетима и многих других, достојних чланове Цркве Христове.

Учешће нашег уваженог патријарха у римокатоличкој служби и његова заједничка молитва са папом код многих изазива не само забринутост, већ и огромну жалост. То се не дозвољава свештеним Канонима! Њега су већ осудили пре неколико година за исувише смеле поступке на служби у Равени. Па и сада исто осуђују. Патријарх прелази допуштене границе у општењу између Истока и Запада: заиста, заједничко изговарање Символа вере јесте богослужбена радња (чин). Наравно, он (патријарх) не долази до учешћа у истој Чаши, то јест у заједничком приношењу Бескрвне Жртве, али исповедање вере не престаје због тога бити богослужбена радња. Ако између нас постоји толика разлика у вероучењу, ако је богословски дијалог на свом последњем стадијуму (Равена 2007) изазвао толико потреса међу Православнима, тада наши кораци морају бити веома, веома опрезни.

Схватам да су контакти између предстојатеља неопходни. И да би напори нижих црквених делатника били овенчали успехом, неопходно је да предстојатељи откривају пут за то. Али ја не могу да схватим зашто је неопходно прелазити границе, које су поставили Оци. Могу присуствовати на

католичкој миси као обичан посетилац или туриста, али као архијереј не могу благосиљати, говорећи: "Мир свима". Такође, не могу заједно са римокатолицима изговарати "Вјерују", макар то био и општеприхваћени текст Никео-Цариградског Символа Вере. Иначе то постаје својеврсно саучествовање, заједничка молитва, за шта Његова Светост, делујући по сопственој иницијативи, није добио санкције Православних Цркава.

Против сличних поступака, па и уопште против нарушавања постављених граница, чуваних при спровођењу богословског дијалога, нарочито снажно је протествовао Архиепископ аустралијски Стилијан, архијереј Васељенске Патријаршије, изврсни пријатељ нашег патријарха, предавач на универзитету и дугогодишњи модератор или ко-председавајући Мешовите комисије за богословски дијалог. Али нису протествовали светогорски оци, како смо очекивали. Мене изненађује и истовремено у недоумицу доводи њихово ћутање! Обично су у другим случајевима они говорљивији од свих, али у овом случају ћуте као рибе. Зашто двоструки прилаз? Такво понашање није достојно подражавања! Једини и пријатан изузетак била је реч игумана манастира Ксиропотам, оца Јосифа, у време када је ту обитељ посетио патријарх Вартоломеј. Навешћу овде његове мудре и памћења достојне речи из његовог поздравног обраћања нашем патријарху.

"Нека се молитвама Ваше светости не сакати и не квари, због наших слабости, монашко сведочење наше вере јер "све што није од вере грех је", како пише Апостол (Рим. 14:23). Ваша светости, дозволите нама, вашим чедима, као онима који су стекли синовску слободу, да се окренемо двома темама, које притискају наше срце и саблажњавају монашку савест, а такође и савест многобројних благочестивих православних хришћана који долазе код нас.

Прво, то је што Ваша светост у званичним обраћањима и заједничким молитвама у храму и на телевизији континуирано признаје представнике већ потпуно посветовњаченог и непоправљивог савременог папства.

Друго, свођење на "нуду" богословског и еклисиолошког сведочења Православља кроз пуно учешће представника наше Цркве у Светском савету цркава, и на тај начин прећутно прихватање протестантске еклисиологије, која одређује структуру и функционисање те свепротестантске организације.

Ваша светости, заједно са Светим Јованом Златоустом, молимо Вас, смирени и недостојни. "Никакво искварено учење под предлогом љубави не примајте."

Ми, најмањи монаси обитељи Ксиропотам, заједно са благочестивим народом делећи забринутост, пребивамо у вери Светих Апостола и Светих Отаца из љубави и према инославнима, који добијају суштинску помоћ ако им Православни, захваљујући својој доследној православној позицији, укажу на размере њихове духовне болести и на средство њиховог исцељења. Са болом у срцу, побожно молимо да надаље богословски дијалог никако не прате заједничке молитве и учествовање и међусобним литургијским и богослужбеним сабрањима, као ни други поступци који могу створити утисак да наша Православна Црква прихвата римокатолике као истинску цркву, а папу као канонског епископа Рима. Слични поступци доводе у заблуду и Православну пуноту и римокатолике, стварајући код њих лажни утисак у вези са тим шта Православље мисли о њима.

"А сад остаје вера, нада, љубав, ово троје; али од њих највећа је љубав." (1 Кор. 13:13). Вашом отачком љубављу опростите нам ово залажење у конфесионална питања и

погледајте на смирена лица наше братије, која гледају на Вас са великим уважањем".

* * *

Навео сам све горе изречено у виду увода, да би се обратио другој страни питања о односима Православних и римокатолика.

1. Никакав, апсолутно никакав покушај зближавања не може донети резултате, ако римокатолици не престану да се занимају прозелитизмом међу Православнима у Русији, у Украјини, у Белорусији, Пољској, Чешкој, Словачкој и у другим земљама бившег источног блока.

2. Никакав покушај зближавања не може донети резултате, ако римокатолици не укину унију у Грчкој и другим местима.

3. Никакав, апсолутно никакав покушај зближавања не може донети резултате, ако римокатолици не оперу са себе кривицу, која је пала на њихова леђа у овим последњим годинама, када су проливали невину крв Православних у Босни, Хрватској и другим местима. И све то - тобож у име Вере и Христа.

4. Никакав, апсолутно никакав покушај зближавања не може донети резултате, ако римокатолици не оперу кривицу која је легла на њих због тога што је Ватикан финансирао муслимане за време рата у Босни против Православних. Тај преступ је био извршен пре неколико година.

Када смо у Србију одвозили ствари и производе, имали смо могућност да лично будемо на борбеном пољу, у првим редовима, у зони борбених дејстава, када су Срби опколили Горажде. Сопственим ушима смо слушали из уста генерала - хероја Младића, да је

а) у камионима УН, које су превозиле производе за муслимане, испод производа било сакривено оружје и муниција

б) куповину оружја финансирао Ватикан.

Касније ми је исту ту информацију, у потпуно поверљивим условима пренео један званични дипломата, који је у то време радио у министарству одбране Грчке.

Нека се и продуже званичне посете између Константинопоља и Ватикана, нека се и продужавају заједничке молитве и уступци, нека се предузимају поступци добре воље од стране Православних - уједињења двеју Цркава неће бити, ако претходно не буде уклоњена кривица за све злочине, који нас неизбежно наводе на мисао о сличним случајевима и преступима из периода крсташких похода. Од тада, чини се, ништа се није изменило.

Ми смо открили важан документ који се односи на нашу тему. У њему се говори о давним догађајима у Србији из времена Другог светског рата, који су повезани са именом надбискупа Алојзија Степинца. Они имају огроман значај, јер доказују: Рим је у својој основи придао институцији папства и Цркви светски карактер. Рим се претворио у светску државу - Ватикан. У току многих векова нису се промениле ни његове методе, ни понашање. Циљ оправдава средства, све до убиства... "неверних" православних. Господе, помилуј!

Италијански писац Марко Аурелио Ривели написао је књигу под називом "Надбискуп геноцида" (види www.mkka.blogspot.com) у којој се говори о позицији католичког бискупа конкретне области у тим годинама. У концентрациони логор су долазили вагони са заробљеним. На вагонима је било написано "Труло воће", а унутра су се

налазили, за смрт припремљени, православни Срби. Само у једном логору било је спаљено 700 000 Православних! То је и јесте геноцид Степинца! Надбискупа геноцида, како је прикладно био назван, Римокатоличка црква је недавно прибројала збору светих! О каквом онда јединству цркава ми можемо размишљати? Предговор тој књизи написао је блажењејши Архиепископ атински и целе Грчке, Јероним, као Митрополит тивејски, 2000. године.

Нека се и продуже званичне посете предстојатеља у Рим или Константинопољ, али уједињење Црква биће неостварива и, следи, обмањива машта. Нека се не брину "зилоти" и "супер-супер православни"! Страже знају о свему! Ако буде требало, сви ћемо ми изаћи у заштиту наше вере.

Нећемо те се одрећи, о вољено Православље!

Са руског превео: Станоје Станковић